

Не знам да ли нам више мањка гласа разума или разума тишине?

Гласова је и превише, свакојаких, тешко је више и свој разазнати као свој, али тишина...

Тишине нам мањка.

Народ смо суштине а тумарамо, губимо се и нестајемо претурајући по сметлишту форме, пуког безначаја, у јагми за имањем- немања...

Отуђили смо се од тишине.

Тишину смо поистоветили са ћутањем, но ћутња је немоћ, страх на који пристајемо дајући за њега промисао, мисао, глас који не сведочи да смо тек живи већ да- живимо!

Ћутња је прогон – тишина је величанствено речита.

Стотину са којима имам о чему да се разговарам дајем за једнога с којим имам о чему да тишинам.

Глас разума је апостол разума тишине.

Вапијемо за бољим а не бисмо знали да изустимо шта је то боље?

Тишина је извориште сваке мудрости, претходи јој, није понорница но врело свега за чим трагамо, губећи се већ на првом кораку...

Бити Србин је велика и величанствена тишина.

У беспућу гласова, свакојаким, вазда је Србин налазио те јасле тишине, то казивање безречја и знао је...

Све оно што ми покушавамо да схватимо заправо већ знамо, али смо ћутњу крстили тишином.

Отуда толики страх у нама, слушамо, не чујемо...

Славимо оне што се поштапају језиком, што бичују гласовима, убеђени да се за “великим” речима крију и велики људи, но што су речи веће то их, углавном, гоне мали, мизерни, ништавници који би се у тишини са собом самима закрвили...

Велика је Србинова тишина, све је у њој казано, дато, сачувано и заветовано.

Које је то питање, сумња, мука, тескоба, невоља... којој у тишини нема и одговора и лека?

Од тишине највише страхују ови, сви ови, који нас убеђују да је ћутња темељац на којем ће нам подићи животе, заправо нам подижући крајпуташе...

Робље ћути, слободан човек је господар и послужитељ тишини.

Наивно се надвикујемо с фукаром, то је оно што фукара и хоће, страхују да се не одметнемо у тишину, а у тишини...

Ту је човек са собом.

Где је са собом – ту је са Богом.

Где је са Богом – са људима је.

Где је са људима – ту се тишином куме и братиме.

Велика је и славна Србинова тишина.

Тишина векова, вечности...

Ћутња је прогон – тишина је величанствено речита.

Не страхуј, Србине мој, не дозволи да те прогоне у јаруге ћутње кад су ти међаши на врховима тишине...

(ИН4С)